

Chương 135: Mối Liên Kết Giữa Các Nữ Sinh

Lớp 1-A

(Số từ: 3404)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

23:36 PM 01/05/2023

—Ngày hôm sau, tôi trở lại vào Chủ nhật, tôi không thấy Ellen trong phòng ăn trong bữa sáng. Tôi phần nào biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi nói chuyện với Harriet một lúc, tôi có cảm giác về những gì có thể xảy ra.

'Tớ chỉ đi theo cậu ấy xung quanh... Cậu ấy đã phải chịu đựng rất nhiều. Chỉ là, xem này... Tớ không biết có nên nói điều này không... Ellen đã đánh nhau... với chị của cậu...'

Tôi đã nghe thấy điều gì đó dọc theo những từ đó.

'Sau khi bọn tớ trở lại Temple, Ellen cứ ngồi trên băng ghế giữa trời mưa đó, đợi cậu... Cậu ấy thậm chí còn không nghe tớ nói...'

Có lẽ cô ấy làm vậy vì muốn là người đầu tiên nhìn thấy tôi khi tôi quay lại; hoặc có lẽ cô ấy chỉ mất trí, tôi không thực sự chắc chắn.

Dù sao.

Cô ấy có lẽ bị cảm lạnh.

*Cốc cốc

Tôi đến phòng của Ellen và gõ cửa. Sau khi đợi một lúc, Ellen mở cửa, trông khá bừa bộn.

"...Chuyện gì?"

Cô thậm chí dường như không có năng lượng để nói chuyện đàng hoàng.

"Có bệnh thì đi gặp linh mục đang trực, cậu làm gì ở đây?"

Tôi không biết liệu đó có phải chỉ là cảm lạnh nhẹ hay không, nhưng liệu có nên giữ nó trong khi một người đang ốm như vậy không?

"Tớ ổn..."

Ellen đang cố đóng cửa như thể cô ấy đang nói rằng tôi nên rời đi nếu chỉ có thể.

"...Tớ biết cậu sẽ nói điều đó, vì vậy tớ đã nấu cháo cho cậu."

Haizz.

Tôi cảm thấy khá có lỗi về nhiều thứ, vì vậy tôi đã lên kế hoạch làm bất cứ điều gì có thể cho cô ấy.

* * *

"Tớ rất vui vì cậu đã không chết."

"..."

Cô ấy đang ngồi và ăn cháo tôi mang cho cô ấy. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ sống đến ngày chứng kiến một chuyện như thế—ngày mà ai đó bị cảm lạnh mùa hè mà ngay cả chó cũng không mắc phải.

"Tại sao cậu lại ngồi trong mưa?"

Chỉ vì cô ấy ngồi dưới mưa như thế không có nghĩa là tôi sẽ quay lại nhanh hơn. Ellen đã ngồi dưới mưa gần cả ngày.

"Tớ... tớ nghĩ tất cả là lỗi của mình."

Đó là những gì cô ấy lẩm bẩm, tránh ánh mắt của tôi. Tại sao Ellen cảm thấy như thế đó là lỗi của mình khi tôi bị bắt cóc? Không có lý do gì để cô nghĩ như vậy.

"Tớ đã nói với cậu những điều đó, vì vậy tớ cảm thấy như đây là lỗi của mình"

Ellen biết rõ nhất rằng điều này hoàn toàn vô nghĩa, nhưng đó là cảm giác của cô. Sau khi thực hiện một vài bước nhảy vọt về tinh thần, có vẻ như điều này xảy ra là do những gì cô ấy nói.

"Tớ muốn làm một cái gì đó, nhưng cuối cùng, tớ không thể làm gì được."

"Vậy... Bởi vì tớ cảm thấy thật thảm hại. Bởi vì bản thân mình không thể chịu đựng được..."

Ellen nhắm mắt lại.

"Nếu tớ không làm thế... tớ đã không thể tiếp tục."

Ellen hận bản thân không thể làm được gì nên mới tự hành hạ mình như vậy.

"Tớ không ghét việc cậu có bí mật."

Ellen nhìn tôi. Mắt cô đỏ hoe.

“Tớ ghét phải bắt lực đánh mất một người quý giá đối với mình. Đó là điều tớ ghét... Bản thân Không thể làm được một việc nào... Tớ cực kỳ ghét điều đó.”

Khi biết rằng anh trai mình đã rời đi để tham gia Chiến Tranh Nhân Ma, Ellen đã không thể làm gì được.

Khi tôi mất tích và cô ấy đến tìm tôi, Ellen không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giao nó cho người khác.

Vào thời điểm đó, Ellen dường như đã suy nghĩ về những gì cô ấy thực sự ghét.

Ngay cả khi Loyar không đến tìm tôi, tôi đã không gặp bất kỳ nguy hiểm thực sự nào. Mặc dù tôi không có ý định bị bắt cóc, nhưng có lúc nó đã trở thành một màn dàn dựng.

Cuối cùng, việc Ellen và Harriet đến tìm tôi để cứu tôi là vô nghĩa. Nó không ảnh hưởng gì đến tôi, và tôi đã hoàn toàn an toàn.

Nhưng tôi không thể nói với cô ấy điều đó.

"Tớ xin lỗi."

"...Đừng mà."

Ellen im lặng nhìn tôi sau khi tôi xin lỗi.

"Tớ cần phải xin lỗi nhiều hơn."

Chúng tôi nhìn nhau trong im lặng một lúc.

* * *

Vụ bắt cóc phần lớn đã được giải quyết và một thời kỳ hỗn loạn đã kết thúc sau khi nói chuyện riêng với ông Epinhauser vào Chủ nhật.

Ông Epinhauser có vẻ hơi ủ rũ, có vẻ như không tin tôi, nhưng ông cũng không hỏi gì thêm. Giống như Bertus, ông ấy là người mà tôi không thể đọc cảm xúc được.

Sau khi tôi bị bắt cóc, Class A đã trải qua một số thay đổi.

“Ellen!”

“Vâng?.”

* * *

“Mưa đã tạnh. Chúng ta có nên đi ăn bên ngoài không?”

“...Được rồi.”

Harriet và Ellen trở nên thân thiết hơn nhiều. Chính xác mà nói, có vẻ như Harriet đã có thể tiếp cận Ellen một cách thoải mái hơn nhiều kể từ khi họ cùng nhau ra ngoài tìm tôi.

—Harriet, Adelia và Ellen.

Ba người họ cuối cùng đã làm mọi thứ cùng nhau. Đương nhiên, cô gái duy nhất vẫn đi loanh quanh một mình là Liana de Grantz.

Harriet cảm thấy việc Liana bị ruồng bỏ là một tình huống hơi kỳ lạ.

“Liệu... Cậu có muốn đi cùng chúng tôi không, Grantz?”

Đó là lý do tại sao Harriet cũng cố gắng mời Liana.

"Chắc chắn rồi."

Sau khi tôi bị bắt cóc, các cô gái Class A bắt đầu đoàn kết lại.

Harriet trở thành tâm điểm của tất cả các cô gái đổ xô đến.

Harriet đã phát triển từ một tiểu thư quý tộc cứng đầu và cố chấp trở thành trung tâm của các cô gái. Trong tiểu thuyết gốc, cô ấy sẽ giữ nguyên như vậy cho đến cuối cùng.

Điều này khiến tôi tự hỏi liệu tất cả họ có đang thay đổi không.

Có nhiều thay đổi hơn—một ví dụ khác.

“ ... ”

“ ... ”

Sau sự cố đó, Ellen dần tránh ánh mắt của tôi khi cô ấy nhìn tôi.

Tôi làm giống vậy.

Tuy nhiên, nó chắc chắn cảm thấy khác với trước đây.

Trước đây, Ellen chỉ cố giả vờ như không biết tôi, sau đó hành vi của cô ấy đã khác.

Có vẻ như Ellen không thể nhìn tôi đúng cách.

Có vẻ như Ellen làm điều này vì xấu hổ khi gọi tôi là người quý giá với mình hoặc vì cô ấy đã thể hiện sự yếu đuối của bản thân trước mặt tôi bằng cách khóc.

Có rất nhiều điều mà tôi cảm thấy có lỗi với Ellen, và tôi thực sự cảm thấy có lỗi, vì vậy tôi cũng không thể tiếp cận cô ấy.

Tôi cảm thấy khá khó xử vì họ bắt đầu quan tâm đến nhau rất nhiều.

Tôi không biết chuyện quái gì đang xảy ra, nhưng cảm giác thật kỳ lạ!

Đối với thay đổi thứ ba...

"...Làm tốt lắm."

"...Cảm ơn."

Cliffman và tôi đã nói chuyện.

"Với cậu ấy?"

"...Có vẻ như chúng tôi đã làm lành nhưng không phải..."

Những cuộc trò chuyện của chúng tôi không kéo dài, chỉ đủ dài để gọi chúng là những cuộc trò chuyện ngắn.

Không phải nó thực sự giống như chúng tôi đang tán tỉnh hay sao? Cả hai chúng tôi đều quan tâm đến nhau nhưng quá nhút nhát để tiếp cận nhau, đại loại như vậy?

Dù sao, có vẻ như Ellen không đến phòng tập thể dục vì một lý do khác so với trước đây. Tất nhiên, cô ấy có thể ghé qua, nhưng có vẻ như cô ấy không có thời gian vì cô ấy đã đi chơi với Harriet rất nhiều.

Không phải cô ấy là người đề nghị đi chơi trước, nhưng cô ấy đã đi theo Harriet, có vẻ như cô ấy bị lôi kéo xung quanh.

Do đó, những vị khách thường xuyên duy nhất đến phòng tập thể dục là tôi và Cliffman.

“...Cậu có muốn đấu kiếm không?”

Tôi không giỏi sử dụng kiếm, vì vậy khi tôi hỏi anh ấy câu hỏi đó, Cliffman đã nhìn tôi.

“...Được.”

Hai người đàn ông trầm lặng của chúng tôi bắt đầu luyện kiếm với nhau.

* * *

Tôi cảm thấy như mình đã bị bỏ lại phía sau, nhưng bầu không khí của Class A bị đảo ngược hoàn toàn là nực cười.

Tôi và Ellen đã làm lành, nhưng mọi thứ trở nên khó xử, Harriet trở thành tâm điểm chú ý của Class A, và tôi trở thành bạn với Cliffman sau khi tôi chỉ có bạn là con gái trước đó.

—Một tuần sau khi tôi bị bắt cóc, Thứ Năm.

“Hội Đạo Tặc chỉ mới bắt đầu thôi à?”

“Phải, nhưng tôi vẫn chưa thực sự vạch ra một kế hoạch chi tiết. Dù sao thì tôi cũng bị bắt cóc quá đột ngột mà.”

Tôi đã nói chuyện với Bertus lần cuối. Mục tiêu của anh ta là hấp thụ thế giới ngầm của Đế chế và nắm chắc nó. Tuy nhiên, anh ấy không thể tự mình kiểm soát mọi thứ, vì vậy anh ấy đã cố gắng biến tôi thành người đại diện của mình.

Đó là lý do tại sao tôi quyết định tận dụng tình huống bắt cóc của mình.

“Tôi biết cậu táo bạo, nhưng điều này thật tuyệt vời.”

Bertus cười toe toét, hỏi tôi lấy đâu ra sự tự tin đó.

“Hãy chăm sóc nó, mặc dù tôi thực sự không thể giúp cậu. Tuy nhiên, tôi có thể cho cậu một vài lời khuyên.”

Bertus không thể liên quan gì đến thế giới ngầm. Tôi phải ghi nhớ rằng nếu tôi bị bắt quả tang đang làm công việc bẩn thỉu này, tôi sẽ là người duy nhất phải chịu đựng.

Tất nhiên, tôi thậm chí còn chưa thu nhận Hội Đạo Tặc, vì vậy tôi không thể làm gì nhiều ở giai đoạn này.

* * *

Ellen không đến phòng tập, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy từ bỏ việc tập luyện của mình.

Cô ấy chỉ không làm điều đó trong phòng tập luyện.

“...Tại sao cô lại ở đây?”

Ellen vừa mới đến căn cứ mới của Rotary nằm ở phía nam của Thủ đô Đế quốc. Loyar có vẻ ngạc nhiên khi thấy Ellen lại đột ngột xuất hiện ở đây.

“Dạy tôi cách chiến đấu.”

"...Cái gì?"

‘Đây là điều vô nghĩa gì?’

Đó là những gì Loyar dường như nghĩ, nhưng Ellen vẫn tiếp tục tiếp cận cô một cách trơ trẽn.

“Dạy tôi cách chiến đấu ..”

"Tại sao tôi lại phải làm vậy..."

“Cô giỏi đánh nhau.”

Đây là loại tình huống gì?

Bộ não của Loyar sắp đóng băng.

'...Cô nghiền nát cô ấy à? Cô thậm chí đã cố giết Ellen?' (Reinhardt)

‘C-chuyện đó là...' (Loyar)

Khi Loyar nhớ lại biểu cảm trên khuôn mặt của chủ nhân khi nghe tin bản thân đã đánh Ellen, cân nhắc xem có nên giết cô ấy hay không và thậm chí còn cố giết cô ấy, đầu Loyar cảm thấy tê liệt.

'Đừng làm những việc mình không được lệnh làm.'
(Reinhardt)

Chủ nhân của cô thậm chí còn không chửi thề như thường lệ; anh ấy chỉ nói những điều đó. Tuy nhiên, vì sự tức giận mà những từ này mang lại, Loyar thực sự cảm thấy muốn hét lên vì nó quá đáng sợ đến nỗi đầu cô ấy ngừng hoạt động.

Có phải vì Reinhardt mang dòng máu Archdemon? Vào thời điểm đó, Loyar nhận ra rằng cô ấy sẽ chết nếu có chuyện gì xảy ra với Ellen.

Kết quả là, Loyar không muốn dính dáng gì đến cô gái đó nữa, vậy mà cô gái đó lại tiếp cận cô.

Ellen đang yêu cầu cô ấy dạy cô ấy cách chiến đấu.

"Này nhóc. Lẽ ra phải có rất nhiều người giỏi hơn và thông minh hơn tôi ở Temple, vậy tại sao cô lại muốn học hỏi từ tôi...?"

"Bởi vì dì khác với các giáo viên, dì ạ."

Ellen nhận ra rõ ràng rằng chiến đấu thực sự khác với đấu kiếm và huấn luyện trong cuộc đụng độ ngắn ngủi với Loyar như thế nào. Cô nghĩ rằng người duy nhất có thể dạy mình là Loyar.

'Tôi muốn học cách chiến đấu tốt hơn'

'Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn một chút'

Do đó, Ellen đã đến Loyar.

Tất nhiên, Loyar hoàn toàn tập trung vào một thứ khác.

"...Dì?"

Mắt Loyar lóe lên khi nghe thấy từ 'Dì'. Ellen chỉ nghiêng đầu.

“Vâng, dì.”

“ ... ”

Loyar đã thực sự tức giận.

“...Cô không thể gọi tôi là chị sao?”

"Nếu dì dạy tôi cách chiến đấu, tôi sẽ gọi như thế."

Ellen đã lái nó vào khi cô ấy chuẩn bị cho vòng hai.

“Dì.”

*Máu sôi lên!

Một đường gân nổi rõ trên trán Loyar.

“Được rồi, chúng ta hãy làm điều này sau đó, nhóc.”

*Vút!

Loyar lao vào Ellen nhanh như chớp.

*Bùm!

Và Ellen đã ăn đòn của Loyar như thế.

* * *

Khi Ellen vắng mặt, tôi chủ yếu tập luyện với Cliffman. Tài năng của anh ấy là [Chiến đấu], một tài năng cho mọi thứ liên quan đến chiến đấu. Đó là một tài năng toàn diện tuyệt vời như [Ma pháp] của Harriet.

Không cần phải nói rằng việc xử lý vũ khí đã được bao gồm trong việc này. Ngay cả Ellen, người

giống như một cái máy bán tài năng biết đi, cũng không có tài năng đó.

Cliffman cũng là một con quái vật tương tự như Ellen trong lĩnh vực chiến đấu, vì vậy việc anh ta vượt trội hơn tôi rất nhiều là điều đương nhiên.

Phong cách của họ là một chút khác nhau, mặc dù.

Trong khi Ellen nhanh chóng khuất phục tôi bằng những kỹ thuật tinh vi của mình, thì anh chàng đó chiến đấu như một con thú.

*Khang! Khang!

Mặc dù Ellen không thiếu sức mạnh, nhưng cô ấy đã cố gắng đạt đến những đỉnh cao của kỹ thuật. Cô tính toán mọi đường kiếm để không thể không chiến thắng. Không cần phải nói rằng cô ấy rất xuất sắc trong việc ứng biến.

Tuy nhiên, phong cách của Cliffman là đẩy đối thủ bằng sức mạnh, phản xạ và trực giác thú tính hơn là kỹ thuật.

Cảm giác như bản năng chiến đấu của anh ấy đang buộc anh ấy phải chọn con đường tối ưu nhất.

Ellen phải tính toán đường đi chính xác trước, nhưng gã đó chỉ vung kiếm theo cách mà hần cảm thấy là tốt nhất.

*Khang!

“Wahk... Woah...”

Tôi loạng choạng đứng dậy.

Khi Ellen hoàn thành một trận đấu và khuất phục được tôi, cô ấy sẽ dừng lại trước khi thực hiện hành động cuối cùng và nói, “Cậu chết rồi.”

Nếu những gì Ellen làm là khuất phục tôi, thì những gì gã đó làm lại áp đảo tôi.

Phong cách của Cliffman không thể so sánh được với Ellen.

“...Cậu có ổn không?”

"Ồ thật tuyệt vời."

Sau khi chúng tôi đánh nhau xong, người đàn ông giống lợn lòi hoang dã đó sẽ nắm lấy tay tôi, giúp tôi đứng dậy và hỏi tôi có bị thương nặng không. Điều gì đã xảy ra với điều đó? Đó có phải là thứ mà người ta gọi là gap-moe không?

“Tôi không thể kiểm soát tốt sức mạnh của mình... Xin lỗi.”

"Không không. Tôi chỉ là một kẻ yếu đuối."

“...Nhưng cậu đã tiến bộ rất nhiều so với đầu học kỳ. Rất Nhiều."

Ah.

Tại sao chúng tôi lại vui vẻ như vậy khi chỉ có hai người con trai chúng tôi ở đây? Khen và khen nhau như thế...

Dù sao, kỹ thuật của anh còn kém, cho nên Cliffman không chế không tốt sức mạnh của mình; nó khó hơn rất nhiều so với khi tôi đấu với Ellen.

"...Hãy dừng lại cho ngày hôm nay. Muộn rồi."

"Được rồi."

Đã khá muộn nên tôi gật đầu với những lời của Cliffman. Tôi chỉ nên ăn một cái gì đó và sau đó đi ngủ. Khi gần đến giờ giới nghiêm, tôi đi về phía phòng của mình nhưng sau đó thấy ai đó đang lảng vảng xung quanh.

Hành lang tối om, lẽ ra mọi người đều ở trong phòng của mình, nhưng tôi thấy có người đi vào hành lang từ xa.

Đó là Ellen.

"..."

Có vẻ như cô ấy đã đi đâu đó vì toàn thân phủ đầy bụi.

Ellen cũng không chỉ bụi bặm.

Mặt cô ấy hơi đỏ, đầu cô ấy hoàn toàn lộn xộn, và cô ấy có vẻ bị thương nặng, khi cô ấy đi khắp khiêng. Khi giao tiếp bằng mắt với tôi, cô ấy cụp mắt xuống và cố gắng chạy qua tôi.

Ồ, thôi nào, vấn đề của Ellen là gì vậy?

Một đứa trẻ thường không hành động như vậy đột nhiên hành động kỳ lạ. Nó khiến tôi cảm thấy hơi điên rồ.

Cô gái từng nói rằng cô ấy sẽ làm theo cách của mình bất kể người khác nói hay nghĩ gì, người không quan tâm nhiều đến người khác, đột nhiên hành động như vậy với tôi.

Tôi biết rằng Ellen cảm thấy tội lỗi và có lỗi với tôi, nhưng dù tôi có nghĩ thế nào đi chăng nữa, cô ấy cũng không có lý do gì để nghĩ như vậy. Tôi nghĩ cô ấy làm vậy vì nghĩ rằng cô ấy đã quá khắt khe với tôi.

Không, đúng là tôi có rất nhiều bí mật; Tôi cảm thấy rất tiếc vì đã không thể nói với cô ấy bất kỳ điều gì trong số đó, vậy tại sao cô ấy phải cảm thấy tiếc nuối?

Và thế là một vòng luẩn quẩn tội lỗi được tạo ra, đến mức tôi gần như phát điên hoàn toàn.

“Này.”

“...Vâng.”

“Làm thế nào... cậu lại bị thương như thế này?”

“Không có gì đâu.”

Ellen có đánh nhau không? Tôi thường bỏ qua vì mọi thứ vẫn còn khó xử giữa chúng tôi, nhưng nhìn thấy cô ấy như vậy, tôi không thể bỏ qua.

Tuy nhiên, ngay cả khi cô ấy bị đánh, cô ấy không phải là loại người sẽ bị đánh tệ như vậy, phải không?

“Chà, nó là thế đấy. Chúng ta hãy đi và giúp cậu điều trị một số vết thương.”

"Tốt rồi..."

“Hử? Có gì tốt? Theo tớ nào.”

Tôi nắm lấy cánh tay của Ellen.

“Đ-đau quá...C-cẩn thận một chút đi...”

Khi tôi nắm lấy cánh tay cô ấy và cố kéo cô ấy theo mình, Ellen loạng choạng và suýt ngã.

Tôi cảm thấy mình đã nhìn thấy mặt yếu đuối của Ellen khá nhiều trong vài ngày qua. Tôi chưa bao giờ biết mình sẽ thấy Ellen trong tình trạng thảm hại như vậy.

Nhìn Ellen như vậy khiến tim tôi run lên, nhưng hơn thế nữa... tôi lo lắng cho cô ấy.

Nếu mọi người thay đổi quá đột ngột, điều đó có nghĩa là họ sắp chết!

"Ồ thật tuyệt vời. Được rồi."

Ellen đi khập khiễng theo sau tôi.

*Chột!

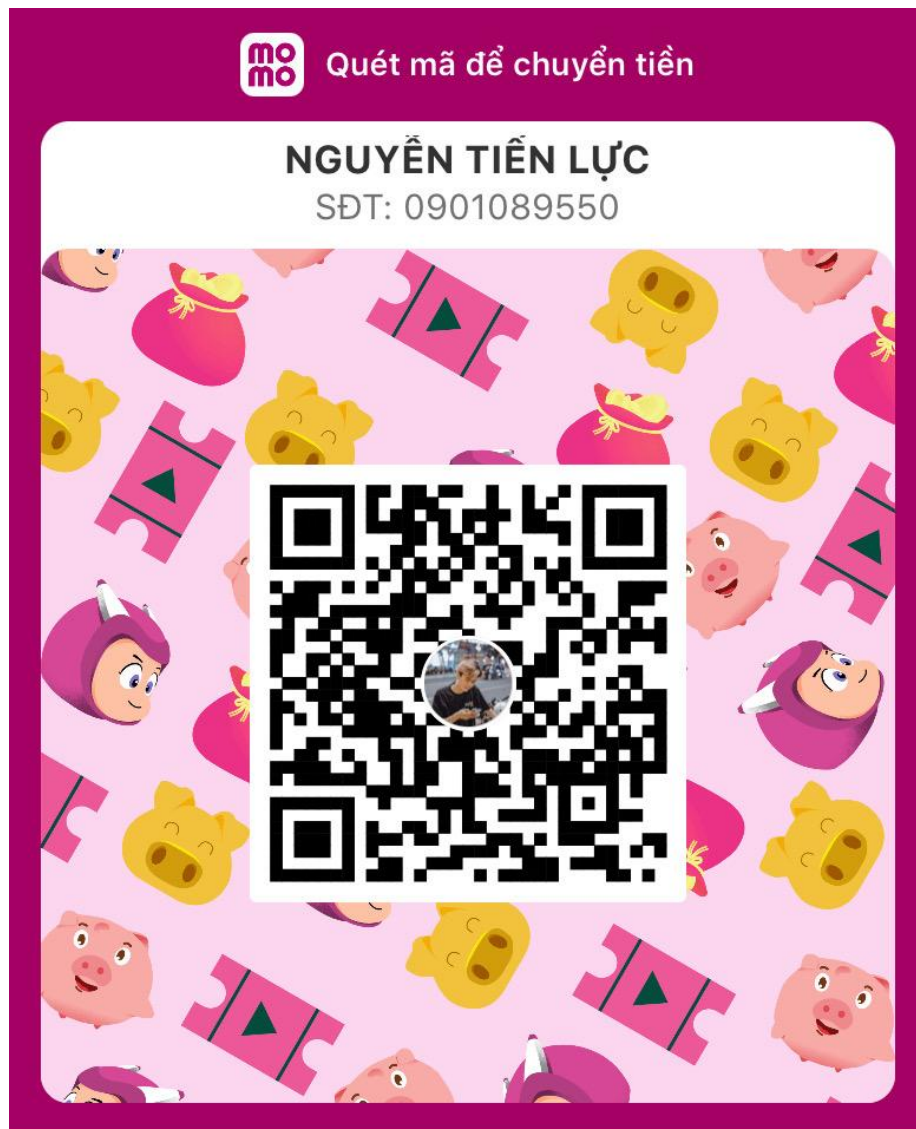
“Urk!”

Và, sau khi tôi bị Cliffman đánh cả ngày, tôi cũng không ở trong tình trạng tốt nhất.

“...Khi chúng ta ở đó, có lẽ cậu cũng nên tự chữa trị cho mình...”

Chúng tôi đã đến gặp một linh mục trong khi hỗ trợ lẫn nhau.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading